

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1143. Usque Ad Annum 1176

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90118014

§. 18. S. Elisabetha Schönaugiensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66377)

Sæcul. XII.

A. C. 1156.*Rob. an. 1156*

Anno millesimo centesimo quinquagesimo sexto Tunica Salvatoris nostri in Monasterio Argentoliensi prope Parisios inventa est. Inconfutis erat, & colore subrufo. Literæ unacum hac veste inventæ docebant, gloriosam Jesu Christi Matrem eam filio suo adhucdum infanti texuisse. Hæc sunt verba Roberti Abbatis S. Michaelis, illius ætatis Scriptoris. Argentolii vero hæc Reliquiæ ambitiose custodiuntur.

§. XVIII.

S. Elisabetha Schonaugiensis.

*Trithem.
Chron.
Spanhem.
an. 1153.*

*Vandelberti
Mart. tom 5.
spicil. p. 336.*

Eodem anno millesimo centesimo quinquagesimo sexto Colonia multi tumuli reperti sunt cum Inscriptionibus, in iis condita esse corpora S. Ursulæ Virginis & Martyris ac Sociarum ejus, quæ saltem per spatium annorum trecentorum ibidem colebantur (*). Detecta sunt etiam nomina multorum Episcoporum, aliorumque sanctorum Virorum, qui navigantes Virgines comitati fuisse dicebantur. Porro Gerlacus, Abbas Tuitiensis, præcipuas, & memoratu præ-

(*) In Chronico Hirsaugiensi ista subduntur: *Quorum corporum multa in sarcophagis reposita cum nominibus & titulis suarum Dignitatum fuerunt inventa, plura etiam sine aliqua Inscriptione reperta sunt. Parte I. pag. 450.*

præ ceteris digniores inscriptiones, Elisabethæ Moniali Schonaugiensi transmissit, sperans fore, ut ea cœlitus edoceret veritatem, & ipse ab ea argumentum certum posset elicere, an huic inventioni fides habenda esset; nam suspicione agitabatur, illos, qui corpora sancta invenerant, lucelli cupiditate captos conficta nomina inscripsisse.

Hunc in modum de re ista ipsa Elisabetha loquitur. *Vision. lib. 4. c. 2.*

Elisabetha anno millesimo centesimo trigesimo in lucem edita, cum ad annum ætatis circiter duodecimum pervenisset, Monasterium Schonaugiense, in Diœcesi Trevirensi positum, sexdecim milliariis a Binga distans, ingressa est. Hæc autem Monialium domus juncta erat viro-*vit. ap. Boll. 18. Jun. to. 21. p. 604.* rum Cœnobio, anno millesimo centesimo vigesimo quinto fundato, & S. Florino Confessori sacro, qui sub initium septimi Sæculi Confluentiæ degebat, decima vero septima Novembris ab Ecclesia colitur. Ceterum Monasterium istud Benedictinorum, cui primus Abbas Hil-** Schöna Auge* delinus præfuit, a loci situ & jucundissimo prospectu * *Schonaugia* dictum, propinquam Deo sacrarum puellarum domum regebat.

Anno millesimo centesimo quinquagesimo secundo, Elisabetha, tunc annos nata viginti tres, sæpius in extasim rapi,

Sæcul. XII.
A.C. 1156.

pi, & ostenta videre cœpit, quod ei potissimum diebus Dominicis & Festis, illis horis, quibus Divinum Officium celebrabatur, contingere solebat. Cumque multi scire percuperent, quid Deus famulæ suæ revelaret, illa jubente Hiladelino Abbate arcana sibi cognita cuidam fratri suo, nomine Ecberto, Bonnenfis Ecclesiæ Canonico, aperuit, quamvis ægerrime, ut hæc manifestaret, adduci potuerit, verita, ne ipsa quibusdam sancta esse videretur, ab aliis contra vel hypocrisis vel amentia argueretur. Tandem timens, ne Dei voluntati resisteret, fratri suo quæ singulis diebus conspiciebat, & audiebat, narravit, eaque ille stilo simplici, nam nihil suo arbitrio addidisse videtur, scripsit.

Ex his Revelationibus Ecbertus quatuor libros composuit, quorum tertius nomen *De viis Domini* præferens, complures admonitiones utilissimas ad varias hominum conditiones continet, agitque de vita contemplativa, de vita activa, de matrimonio, de continentia perfecta. In eo Elifabetha terribilia ingerit suæ ætatis Præsulibus, quorum plerique fastu & pompa sæculari tumbant, ac in divitiis deliciisque vivebant, Pastorum officii immemores, & oblit, quod JEsu Christi Apostolorumque successores essent. Hucusque Ecberti fides
suspe-

III. c. 6.

c. 14.

suspecta esse non meretur; sed in Visionibus, quæ in libro IV. referuntur, magnæ occurrunt difficultates, quoniam nihil ferme aliud legitur, quam historia S. Ursulæ & sociarum ejus, præsertim S. Verenæ, cujus corpus Gerlacus Abbas Tuitiensis Hildelino Abbati Schonau-giensi transmiserat.

Itaque in Libro IV. Elisabetha, quasi has res a S. Verena, a quodam Angelo, aliisque Sanctis edocta, prolixè gesta S. Ursulæ, sociarum & sociorum narrat, fabulis usque adeo similia, ut defendi nullatenus possint. Præter alia, mentio fit alicujus Papæ Cyriaci, toti antiquitati ignoti, qui inter Pontianum & Anterum collocatur, anno salutis ducentesimo trigesimo quinto. Eodem tempore memoratur quidam Rex Constantinopolitanus, nomine Dorotheus, aliusque Rex, soli Siciliæ imperans, licet Elisabetha dicat, velle se immixtos errores Historiæ, de undecim millibus Virginum jam antea scriptæ, emendare. Porro non plures quam duæ viæ ad explicandas has difficultates mihi patere videntur; vel enim dicendum, postquam Elisabetha illa facta attente aut legisset, aut narrari audivisset, ejus phantasiam ita fuisse affectam, ut ea per revelationem discere crediderit, quæ suggerebat memoria, Ecbertum vero non satis ea

S 5 distina

Sæcul. XII.
A.C. 1156.

IV. 6. 2.

vid. Papebr.
Conat. differ.
5. & Paralip.
to. 18. Boll.
p. 39. Uffer.
Antiq. Eccl.
Brit. p. 619.

Sæcul. XII. A.C. 1156. distinxisse, quæ in sorore sua opus memoriae & naturæ erant, ab illis, quæ per revelationem supra naturam acceperat; vel, cum Cardinale Baronio de alia simili materia, dicendum, hanc revelationum partem esse supposititiam, atque Ebertum, vel quemquam alium, ut Historiæ de S. Ursula auctoritatem adstrueret, eam pro suo arbitrio confictam, sibi ita ab Elisabetha dictatam, affirmasse.

*Bar. an. 604.
n. 58. 59. &c.*

*Boll. to. 17.
p. 247. to. 21.
p. 635.*

Fatendum tamen, quod siue una siue altera tentetur via, omnes huiusmodi revelationes suspectæ reddantur; quis enim vadem se dabit, ceteras meliore fide fuisse scriptas. Generatim cum pio & docto Patre Papebrochio consentiendum, Sanctarum Mulierum Revelationes ad dogmata Theologica vel facta historica solide probanda nullum præbere fundamentum, quia non nullæ reperiuntur, quæ se ipsas destruunt, veritas autem factorum solummodo in historiis genuinis juxta sanæ criticæ regulas quærenda est.

Præter Visiones Elisabethæ supersunt nobis quindecim Epistolæ, quarum præcipua ad S. Hildegardem data est; eam enim non nunquam invisebat.

*ap. Trithem.
Chron. Hirs.
1162.*

Hanc scripsit anno circiter millesimo centesimo sexagesimo cum jam Præposita, seu ut se ipsam appellat, Virginum Schonaugiensium Magistra esset. Conqueri-

queritur de sermonibus, quibus sibi etiam Viri Religiosi detraherent, & quibusdam confictis Epistolis, quæ tanquam ab ipsa scriptæ in vulgus sparsæ fuissent. Sancte affirmat, quod non prius, quam ab Angelo sapius jussa acceptas a Deo gratias cuiquam hominum manifestasset. Postquam annis tredecim visionibus cœlestibus recreata est, obiit Elisabetha Feria sexta, decima octava Junii, anno millesimo centesimo sexagesimo quinto, ætatis suæ trigesimo sexto necdum completo; quamvis vero Sanctarum Virginum numero solemniter nunquam adscripta fuerit, nihilominus anno millesimo quingentesimo octuagesimo quarto Martyrologio Romano inserta est, & exinde in Monasterio virorum Schonau-
Mart. Rom. 8. Jun. Trith. Chro. Hirsang. an. 1163.

Ecbertus in eodem monasterio, hortante sorore, Institutum Regulare suscepit, atque anno millesimo centesimo sexagesimo septimo, Hildelino defuncto in Abbatiali Dignitate successit. Is contra Catharos seu Manichæos Germaniæ scripsit, cujus rei illa in suis sermonibus meminit.
III. Serms. c. 12.

§. XIX.

Petri Venerabilis obitus.

Petrus Venerabilis, Abbas Cluniacensis,

sis,